

אחר דאם לא כן ה"א דהקפידה תורה שיקרא בעצמו דוקא ומצאו סמך לזה דכתיב וענית ואמרת ואין ענייה אלא מפי אחר כי לא שייך לשון עונה אלא כשאחר קורא והוא עונה אחריו:

ב מעטרין. ירושלמי א"ר מנא כל עמא מודי שאין מעטרין את

הביכורים מעמון ומואב מאי פליגין בחוץ לארץ. מאן דאמר מעטרין ביכורים חוץ משבעת המינים מעטרין את הביכורים מחוץ לארץ. ומ"ד אין מעטרין את הביכורים אלא משבעת מינים אין מעטרין מחו"ל ור"י אמר כל עמא מודי שמעטרין ביכורים מחו"ל שאין בני אדם טועין שמביאין ביכורים מחו"ל מה פליגי בעמון ומואב מאן דאמר מעטרין ביכורים חוץ משבעת המינים מעטרין הביכורים מעמון ומואב ומ"ד אין מעטרין אלא משבעת המינים אין מעטרין הביכורים מעמון ומואב:

י רבי שמעון אומר שלש מדות בבכורים כו. ירושלמי תני מצוה להביא הביכורין בשבעה כלים ואם הביאן בכלי א' יצא כיצד הוא עושה נותן חיטים מלמטה וד"א על גביו (כמו שהם סדורים בפסוק ארץ חטה ושעורה כו') שעורים ע"ג וד"א ע"ג ענבים ע"ג וד"א על גביהם תאנה ע"ג וד"א ע"ג רימון ע"ג וד"א ע"ג זיתים על גביהם וד"א על גביהם למעלה מכולם תמרים ומקף עליהם תמרים מבחוץ ולא היו עולין יחידיין אלא פלכין פלכין ולא היו מהלכים

כל היום אלא שתי ידות ביום חזן הכנסת עולה עמהן ולנו

סליק מסכת בכורים

לקוטים מהגר"א

במסכת עדיות פ"א משנה ג' הלל אומר מלא חין מים שאובין פוסלין את המקוה אלא שאדם חייב לומר לשון רבו. ופירש הרע"ב וז"ל כלומר חין אינו לשון משנה אלא כך שמע מרבתי. ורמב"ם קיבל מאביו ז"ל מפני שהיו שמעיה ואבטליון גירי הצדק לא היו יכולין להוציא מפהן מלת חין. ואמרו אין במקום חין. כדרך בני אדם עד היום שאינם יכולין לחתוך באותיות אהה"ע. והיה הלל גם הוא אומר אין כמו שהיו רבותיו אומרים. והקשה הרב הגאון זצ"ל. אם הם אמרו מחמת שלא היו יכולין לחתוך אותיות. יאמר גם הלל שיכול לחתוך כו'. מאי לשון רבו שייך בזה. וללשון ראשון נחא. שאמר לשון רבו אף שאינו לשון משנה אלא לשון תורה. ועל פי' ראשון קשה דהוא אמר כלשון רבו. על רבו גופא קשה למה לא אמר בלשון משנה דלשון משנה לחוד ולשון תורה לחוד. ואמר הרב הגאון ז"ל דה"פ דהא יש לדקדק לענין מאי אמר הלל מלא. מלת מלא מיותר הכי הוי ליה למימר הלל אומר חין מים שאובין כו' בודאי מלא הוא ויש לומר דשמעיה ואבטליון אמרו אין שלא יכלו לומר חין לכך הוצרכו לומר מלא דאי לא

ברחובה של עיר ולא היו נכנסים לבתים מפני אהל הטומאה וטעונה עולה ושלמים פי' עולה הם הגזלות ושלמים פי' דסברי כו' אמי דהשור מקריבין שלמים ולא היו מתעסקין בחזירתן כדרך שמתעסקין בהליכתן: **ופטורה מן הדמאי.** ירושלמי תני פטורה מן הודאי ומן הדמאי וכן הוא בתוספתא:

יב ולמה אמרו. כנכסי כהן כו'. חומרא שנשאר בקדושתן ואינם יוצאין לחולין לעולם: **כספר תורה.** פי' אכלהו קאי שמוכר אותם כס"ת כמו שהמוכר ס"ת נשאר הס"ת תמיד בקדושתה והמעות הם חולין כן הוא כשמוכר בכורים נשאר בקדושתן והמעות הם חולין ולא כמע"ש שהם יצאו לחולין והמעות נתפסים בקדושה: **ור' יהודה אומר אין נותנין אלא לחבר בטובה.** כי צריך לאכלה בטהרה ואזיל לשיטתו דאמר בסוף פרק ד' דחלה שאין נותנין לכל אדם: **וחכמים אומרים נותנין כו'.** פי' דחכמים פליגי וסברי שנותנין לכל כהן כמ"ש בסוף פרק ד' דחלה: **והן מתחלקין לאנשי משמר.** ירושלמי תני המוכר ס"ת של אביו אינו רואה סימן ברכה לעולם פי' אפילו של אביו שעזב לו בירושה והרי א"צ לו שהרי מסתמא יש לו אחרת שכתב לעצמו שכל אדם צריך שיהיה לו ספר תורה אעפ"כ לא ימכור ואם מכר כו' וכל המקיים ספר תורה בתוך ביתו עליו הכתוב אומר הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד:

אמרו מלא הוי אמינא דאין מים שאובין פוסלין כו' דהיו אומרים אין בציר"י לכך אמרו מלא והשתא לא טעינן כלל לומר שאין בציר"י כלומר שאין פוסלין את המקוה דהיאך יכול לטעות אי כתיב מלא מים שאובין ואיך אפשר לומר אין בציר"י שאין מלא מים שאובין פוסלין. משמע אבל אי לא היה מלא פוסלין והוא תמוה. ע"כ אין בחיר"ק והוא כמו חין. והלל היה אומר חין בה' ואעפ"כ אמר בלשון רבו תיבת מלא אע"פ שלשון הלל חין בה' ולא יכול לטעות כלל. א"כ תיבת מלא מיותר. אעפ"כ אמר תיבת מלא כלשון רבו. ורבו הוכרח לומר מלא. וזה שייך לומר תיבה יתירה בכדי שיאמר כלשון רבו:

במשנה דעבודת כוכבים פ"ב משנה ה' א"ל ישמעאל אחי האיך אתה קורא כי טובים דודיך מיין או כי טובים דודיך אמר לו כי טובים דודיך א"ל אין הדבר כן שהרי חבירו מלמד עליו לריח שמניך טובים. ועיין ברע"ב ובתוס' יו"ט ואמר הרב הגאון פי' אחר והכי גריס מתני' דלא דייק כלל במתני' אם נאמר דודיך לשון זכר או דודיך לשון נקבה רק הכי גריס היאך אתה קורא כי

טובים דודיך מיין או כי טובים דודיך בשניהם דודיך לשון זכר והשאלה היה בענין אחר דלפום רהיטא יש לדקדק במתניתין דאמר בתחלה כי טובים דודיך מיין או כי טובים דודיך ותו לא ולא אמר יין ע"כ צ"ל דה"פ כי טובים דודיך מיין פי' כי טובים קאי אדלעיל אישקני מנשיקות פיהו דזה תורה שבכתב ודודיך פי' דברי סופרים מיין פי' בדברי סופרים יש בהם חשיבות שביין ויין נקרא תורה או כי טובים דודיך פי' כי טובים קאי אדודיך והשתא ה"פ כי טובים דודיך פי' שטובים יותר דודיך שהוא דברי סופרים מיין פי' יותר מיין שהוא גוף התורה א"ל כי טובים דודיך מיין (ובמשניות שלנו לא כתיב כאן מיין אבל הגאון גריס א"ל כי טובים דודיך מיין) פי' דכי טובים קאי אדלעיל ודודיך יש בהן חשיבות מהתורה שנקרא יין אבל לא יותר אמר לו אין הדבר כן שהרי חבירו מלמד עליו לריח שמניך טובים וקאי טובים על שמן ה"נ קאי טובים על יין וע"כ ה"פ בקרא כי טובים יותר טובים דודיך הוא דברי סופרים מיין מהתורה גופה שחמורים ד"ס מד"ת (ובילקוט מביא בשם פסיקתא רבתי אמר ר"ש בר אבא חביבים דברי סופרים כדברי תורה שנאמר וחכך כיין הטוב חברייא בשם ר"י חמור דברי סופרים מדברי תורה שנאמר כי טובים דודיך מיין והוא כדברי ר"י שאמר לרבי ישמעאל שהרי חבירו מלמד עליו ואיתא בגמרא דעבודת כוכבים פ"ב ל"ה א' מאי כי טובים דודיך מיין כי אתא רב דימי אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה רבש"ע עריבים עלי דברי דודיך יותר מיין של תורה). אמר הכותב כבר אמרתי דברי הגאון ז"ל לפני הרב המאור הגדול החריף ובקי המפורסם מו"ה שמואל נ"י אב"ד דק"ק אנטילפאליא והוא ש"ב של הרב הגאון ז"ל והראה לי במדרש א"ב"ל לע"ע לא הייתי יכול למצוא שטרוד אני בטרדא דמצוה ומי שירצה לחפש במדרש למצוא זה הענין כמדומה לי שיביין יותר המעיין דברי הרב הגאון זצ"ל:

איתא בהגדה ואת האותות זה המטה ואלו הן דם כו' ר' יהודה היה נותן בו סימנים דצ"ך עד"ש באח"ב. והקשו כל המפרשים לענין מאי נותן ר"י סימנים ותיירץ הגאון ז"ל דאיתא במדרש א"ר יהודה המטה משקל ארבעים סאה היה ושל סנפרינין היה ועשרה מכות חקוקות עליו נוטריקון דצ"ך עד"ש באח"ב אמר לו הקב"ה בטכסיס הזה הביא עליו את המכות. ובילקוט כתב אמר הקב"ה המטה הזה יביא עליו המכות והשתא ה"פ בהגדה ואת האותות זה המטה פי' שכתב על המטה המכות האלו שנאמר ואת המטה הזה תקח בידך אשר תעשה בו את האותות ואלו הן דם צפרדע כו' והם דברי חכמים שסברו שהמכות כתובים על המטה כמו שכתוב בתורה בפירוש דם צפרדע כו' ר' יהודה היה נותן בהם סימנים פירוש במטה היה נותן סימנים פי' סימנים הוא נוטריקון שכתוב במדרש דצ"ך כו':

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה. מה שכתוב כאן ברכה וקללה ולא אמר טוב ורע או חיים ומות מפני שכאן אמר הקב"ה לישראל שיש שני דרכים דרך הטוב ודרך הרע ויבחר לו את הדרך איזה שירצה ושכר מצוה בהאי עלמא ליכא וגם תשלום העבירה הוא העיקר בגיהנם לכך קאמר לשון ברכה וקללה כמו ברכה למשל כשמברכין אותו שיהיה לו בנים טובים או יתברך בנכסים והברכה מקוימת בו אעפ"כ תיכף לא חל עליו הטובה רק

שמקיים ויתברך לאחר זמן וכן ח"ו להיפוך. נותן ולא אמר נתתי דאם אומר נתתי ה"א שהבחירה להאדם הוא לילך בדרך טוב הוא בתחילת הבחירה אבל אם בורר לו דרך הרע אין לו תקנה אף אם בירר לו אח"כ דרך הטוב לכך קאמר הכתוב נותן והוא לשון הוה פי' שאמר הקב"ה שכל ימיו עד תשלום ימיו יש לך ברירה אפי' עד יום המיתה יש לך תקנה שיברור לו דרך הטוב ואם יאמר האדם מה תקנה יש לי אם הייתי רשע עד הנה ואח"כ אף אם אברור לי דרך הטוב מה אעשה עם העבירות שעשיתי ואין לי תקנה לכך אמר הכתוב היום שהבע"ת הוא כקטן שנולד רק שיעשה אח"כ תשובה וילך בדרך הטוב מכאן ולהבא ואם יאמר מה אעשה עם היצר הרע כמש"כ בתנא דבי אליהו אם עשה אדם עבירה לא יצטער על העבירה בלבד אלא יצטער ג"כ שמזה העבירה עשה ליצר פתח שיכול לפתות אותו שיעשה עבירות הרבה שאם לא עשה העבירה לא היה ליצר פתח כלל לפתות אותו לכך אמר הכתוב אנכי פי' אני אהיה עמך ואל תירא מן היצר כמאמר הגמ' יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום כו' והקב"ה עוזרו שנאמר צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו וה' לא יעזבנו בידו ואם יאמר האדם למשל אם האחד קונה סחורה מחבירו והמוכר אומר לו אם יהיה לך כך מהסחורה אעשה לך כך ומרצה לו המוכר בכל מיני התחבולות יאמר הלוקח שבוודאי הסחורה לא טובה היא אף כאן ג"כ יאמר האדם בוודאי לא טובה היא הדרך שהקב"ה מרצה אותי בכל מיני רצוים לכך אמר הקב"ה לפניכם פירוש הוא לפניכם אין אני מכריח אתכם ולא אמר לכם שלכם משמע אני נותן בהכרח ואם יאמר האדם דזהו כשהיה כל העולם צדיקים אבל מהו אם אני אברור לי לבד דרך הטוב מה אני לכך אמר הכתוב ראה בלשון יחיד ולא אמר ראו לשון רבים פי' ראה לפניך ואל תשגיח על העולם אם הם צדיקים כו' ונחזור הפסוק כסדר ראה פי' ראה לעצמך ואל תשגיח כלל על העולם אם הם צדיקים או ח"ו כו' אנכי אני לא אעזוב אותך ביד היצר נותן תמיד אף שהיה רשע בתחלה יכול לברור עוד דרך הטוב ואם תאמר שהקב"ה יכריח לך לכך אמר לפניכם שלפניכם הוא ואין אני מכריח אתכם היום אל תירא מן העבירות שהוא כקטן שנולד דמי ומרומז בפסוק לשון רבים ג"כ בר"ת של ג' פסוקים ראה אנכי כו' הרי"ש מראה את הברכה כו' אל"ף מאת כו' והקללה כו' וי"ו מוהקללה הוא אותיות ראו:

בפ' תזריע בפסוק ושער בנגע הפך לבן וכתב רש"י הפך לבן מתחילה שחור והפך ללבן בתוך הנגע ומיעוט שער שנים. יש לדקדק דרש"י מפרש בתחילה הפך לבן ואח"כ ושער ומפרש רש"י על אחרון ראשון ועל ראשון אחרון ואמר הגאון הנ"ל דה"פ והפך ללבן בתוך הנגע פי' שהנגע היה מקודם ואח"כ הפך לבן קשה מגלן דלמא השער היה לבן קודם הנגע וצ"ל דהפך קאי על הנגע הנגע הפך השער ללבן אבל ק' דלמא קאי הפך על השער שהשער הפכו א"ע ללבן ולעולם קודם הנגע הפכו ללבן לכך כתב רש"י מיעוט שער שנים וא"כ היה צריך לכתוב ושער בנגע הפכו ללבן ע"כ צ"ל דקאי על הנגע וא"כ צ"ל דהנגע היה בתחילה:

במסכת מגלה י"ז א' לכולם נתן לאיש חליפות שמלות ולבנימין נתן חמש חליפות. אפשר דבר שנצטער אותו צדיק יכשל בו כו' דאמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב

(א) ח"ל אנכי יעצתי ומתאלץ אין לפשט הגאון ממ"ר בשה"ש פסוק יקני. דאיתא שם ג"כ הפנין הזה שהשיאו לדבר אחר. ע"ש. ואח"כ איתא שם (כ"ה) בירושלמי הוצא נחום' דעבדות כוכבים ל"ה א' ד"ה מאי טעם כש"ל רבי הוצא נטי א"ס להפליג ה"ס מנגח ה"ס לי להפליג מחמשה הכרעות שבחורה ואלו הן שאלת ארור מהר כו' ע"כ. מזה מוכח ששאלו כפי' הגאון א"ס כי טובים קאי אלעיל או למטה על דודיך ולכן ענין רב הוצא שיותר ראוי להפליג מחמשה מקראות שבחורה מלהפליג משני השירים דד"ת עדיף מקבלה. אבל לפי פשט החי"ט דעשי"ה ששאל על זכר ונקמה. היה לו לרב הוצא להקשות שהיה לו להפליג בזכר ונקמה שבחורה. או היה לו להקשות פתח שהיה לו להפליג בזהו דבר שבחורה. ומה ענין החמשה מקראות לאלו. הלא כמו זר נחשב. הנך רואה כי פירוש הגאון אמת פפסיס ויתר' אמת ה"ס בפי"ה. ואנן גרדא אודיעך כי נמדרש הג"ל נפל שטעם כדלמא ותיירץ לתקן הלשון כמו הלא. וקודם מלת ח"ל אין הדבר כן צ"ל ח"ל כי טובים דודיך מיין. שנאמר שם מלת ח"ל ויהא טעם הדפוס ע"ש.

ולילה כמנין נרות של ליל ראשון כו' וכן פסק בש"ע ויש להקשות דהא איתא בתוס' כ"א ע"ב בד"ה והמהדרין מן המהדרין נראה לר"י דב"ש וב"ה לא קיימי אלא אנר איש וביתו שכן יש יותר ההידור דאיכא הכירא כשמוסיף והולך או מחסר כנגד ימים הנכנסים או היוצאים אבל אם מוסיף נר לכל אחד אפילו יוסיף ליכא הכירא שיש לומר שכן יש בני אדם בבית ולמה לא פסק הרמב"ם וש"ע כסברת התוס' ואמר הרב הגאון ד"ל תירוצו על זה דהא איתא בגמ' באותו ענין והמהדרין מן המהדרין ב"ש אומר יום ראשון כו' וב"ה אומר יום ראשון כו' מכאן ואילך מוסיף והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי במערבא ר' יוסי בר אבין ור' יוסי בר זבידא חד אמר טעמא דב"ש כנגד ימים הנכנסין וטעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר טעמא דב"ש כנגד פרי החג וטעמא דב"ה דמעלין בקודש ואין מורידין ומאי נ"מ בין שני טעמים הללו יכול לומר דנ"מ כסברת תוס' דלמ"ד כנגד ימים הנכנסין כו' צריך הכירא וע"כ המהדרין מן המהדרין לא קאי אמהדרין דא"כ לא הוי הכירא כלל כסברת התוס' אבל למ"ד טעמא דמעלין בקודש כו' לא צריך הכירא כלל רק דצריך להוסיף משום מעלה כו' אבל לא משום היכרא קאי מהדרין מן המהדרין על מהדרין שיוסיף בכל לילה ולילה וגם ידליק כל אחד ואחד דהא אינו צריך הכירא כלל וא"כ יש הידור יותר כשידליק כל אחד ואחד ויוסיף בכל לילה ואיתא בגמ' אחר שאמר פליגי תרי אמוראי כו' אמר רבה בר בר חנא שני זקנים היו בצידן אחד עשה כב"ש ואחד עשה כדברי ב"ה זה נותן טעם לדבריו כנגד פרי החג וזה נותן טעם לדבריו דמעלין בקודש ואין מורידין והביא הגמ' המימרא של רבה בר בר חנא ואמר דמעלין אחר הפלוגתא ומביא זה שיהיה הלכה כך דהטעם משום מעלין כו' וא"כ לא צריך היכרא והשתא מתורץ שיפה כוון הרמב"ם במה שפסק נר לכל אחד ואחד וג"כ מוסיף בכל לילה ולילה דהמעשה שהוא מביא רבה בר בר חנא הוא כמו שאמר הש"ס תניא כוותיה:

כי יפתח איש בור מלא או כי יכרה איש בר חסר בעל הבור ישלם מלא הלא דבר הוא ונראה דאיתא בגמרא אם על הפתיחה חייב על הכריה לא כ"ש אלא להביא כורה אחר כורה לכך כתיב כי יפתח בור מלא דהיינו י' טפחים כי יכרה איש בר חסר דהיינו שהראשון כורה ט' טפחים והוא חסר והשני כורה בור שהוא חסר טפח עשירית מי משלם בעל הבור כתיב מלא פי' מי שהוא ממלא משלם: **סליק**

בשביל שני סלעים מילת שהוסיף יעקב כו' ירדו אבותינו למצרים א"ר בנימין בר יפת רמו רמו לו שעתיד בן לצאת ממנו שיצא מלפני המלך בחמשה לבושי מלכות. צל"ע דהדרא קושיא לדוכתיה דאעפ"כ הטיל קנאה בין האחים ותירץ דהא יש להקשות מאי פריך הגמרא דבר שנצטער כו' יכשל דילמא חמש חליפות של בנימין היו גרועים משל האחים והיו שוים בדמים שחליפות שמלות שנתן לאחיו היו שוים כחמש חליפות כו' של בנימין וצ"ל דכה"ג פריך שפיר דאם היו גרועים ובדמים שוים היה לענין מאי עשה יוסף זה ע"כ שהיו בגדיו חשובים כמו בגדים של אחיו לכך פריך הגמרא דבר שנצטער כו' והשתא משני שפיר רמו רמו לו וא"כ לפי"ז יכול לומר דחמשת בגדים של בנימין גרועות משל אחיו וחליפות של אחיו היו שוים בדמים כמו חמש חליפות של בנימין ומה שעשה יוסף כך משום דרמו רמו שעתיד בן לצאת כו':

גלה כבוד מלכותך כו' מהרה. דאיתא בגמרא דחגיגה פ' אין דורשין ^{אמר ר' חנינא} י"ג ע"ב כתיב שש כנפים שש כנפים לאחד וכתוב אחד אומר כו' וארבע כנפים לאחת כו' ומשני ל"ק כאן בזמן שבהמ"ק קיים כאן בזמן שאין בהמ"ק קיים כביכול שנתמעטו כנפי החיות הי מינייהו אמצוט אמר רב חננאל אמר רב אותן שאומרים שירה בהן כתיב ^{אמר ר' חנינא} הכא בשתיים יעופף וקרא זה אל זה וכו' וכתב התעניף כו' והוא כנפים האמצעים והפסוק ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד יש בהן ששה תיבות והיה כתוב על הכנפים כסדר מלמעלה למטה על כל כנף תיבה אחת נמצא על כנפים האמצעים היה כתוב כבוד מלכותו לכך אמר גלה כבוד מלכותך הוא שני כנפים האמצעים וישלח לנו אליהו ז"ל ומשיחנו במהרה בימינו אמן סלה:

הרמב"ם פסק בהלכות חנוכה פ' רביעי הלכה א' כמה נרות הוא מדליק בחנוכה מצותה שיהא כל בית ובית מדליק נר אחד בין שהיו אנשי הבית מרובין בין כו' והמהדר את המצוה מדליק נרות כמנין אנשי הבית נר לכל אחד ואחד כו' והמהדר יותר על זה ועושה מצוה מן המוכרח מדליק נר לכל אחד בלילה הראשון ומוסיף והולך בכל לילה ולילה נר אחד וכתב המגיד משנה כמה נרות מדליק כו' בפ' במה מדליקין ת"ר מצות חנוכה נר איש וביתו והמהדרין נר לכל אחד ואחד והמהדרין מן המהדרין ב"ה אומר יום ראשון מדליק אחד ומכאן ואילך מוסיף והולך ופי' רבינו דמהדרין מן המהדרין עושין מה שמהדרין עושין להדליק נר אחד לכל אחד ואחד מבני הבית ועושין יותר מה שמוסיפין בכל לילה

חידושים

מן חתנא דבי נשיאה הרב הגדול החכם השלם החריף ובקי מוה"ר **משה ז"ל**

יכול לומר דהמקש' ידע מקרא אל יצא והשתא בלא זה לא היה יכול להקשות הוצאה היכא כתיב' זה אינו דהא ידע מאל יוציא ודקשיא לך הא מיבעי אתחומין זה אינו דתחומין דרבנן ודקשיא לך במאי ידע דידע לשבת בזריקה דזריקה אינה מאבות הללו דחשיב במתניתן ואינו מתולדותיהן רק דהוי מלאכה ב"ע כמו תחומין אליבא דר"ע לכך פריך מכדי זריקה תולדה דהוצאה א"כ לא יכול לומר דידע מזריקה דא"כ אינו חייב על הוצאה ג"כ דהא מוכח מהגמ' מדלא משני דידע לשבת בתולדותיהן ע"כ דאינו סברא כלל וא"כ צ"ל דידע בתחומין וצ"ל דתחומין דאורייתא ונפקא ליה מאל יצא א"כ לית לן קרא על הוצאה ומשני קרא אחרינא:

במסכת שבת פרק הזורק מכדי זריקה תולדה דהוצאה הוצאה גופה היכא כתיב' והקשה העולם לפרוך סתם הוצאה היכא כתיב' אבל נראה לתרץ דהא איתא בגמ' מנינא ל"ל ואמר ר"י שאם עשאו בהעלם א' כו' אלא אי סבר כרשב"ל דידע במאי בתחומין ואליבא דר' עקיבא ואיתא בגמ' דעירובין דף נ"א ע"א הני אלפים אמה היכא כתיבי דתניא אל יצא איש ממקומו אלו אלפים באמה כו' ע"ש והא דאמר במס' סוטה בו ביום דרש ר"ע ומדותם אלפים כו' אפ"ה צריך חד לחבריה יעוין היטב במסכת עירובין ואיתא בגמ' דעירובין דף י"ז ע"ב ר"י הכי קא קשיא ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. אמר רב אשי מי כתיב אל יוצא אל יצא כתיב והשתא